ఎదురులేని మనిషి

ఎన్టీఆర్ జీవితచరిత్ర

– డా. నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

మునసబు వెంకటరత్నం పిల్లలు లేకపోవడంతో భార్య వెంకమ్మ తమ్ముడు చెంచయ్యని పెంపకానికి తెచ్చుకున్నారు. ఆయన పెద్దవాడయ్యాక మున్సబుగిరీ చెంచయ్య కొచ్చింది. చెంచయ్య, వెంక్రటావమ్మ అన్నదమ్ముల పిల్లలు కావటంతో చెల్లెలంటే చెంచయ్యకి ప్రేమెక్కువ. నిమ్మకూరులో వున్నప్పుడు రాకపోకలెక్కువగా వుండేవి. సెలవలొస్తే తారకరాముడు మేనమామ ఇంటికెళ్ళేవాడు. అక్కడ గుర్రాలెక్కటం, పొలాలు తిరిగి రావటం, అత్తచేతి గారెలు తింటం చాలా ఇష్టం. అయితే బెజవాడ వెళ్ళాక రాకపోకలు చాలావరకు తగ్గిపొయ్యాయి. చెంచయ్య అప్పుడప్పుడు వెళ్ళి చూసొస్తుండేవాడు. ఒక శివ గురువు దగ్గర దీక్ష తీసుకోవటంతో తనకు పుట్టిన పిల్లలందరికీ శివ సంప్రదాయంగానే పేర్లు పెట్టారు.

పెద్దకొడుకు ఉమామహేశ్వరరావు. రెండో అమ్మాయే బసవరామ తారకం. మూడు రుక్మాంగద వరప్రసాదరావు. నాలుగో ఆయన మల్లిఖార్జున రావు. చివరిగా మాలతి, అంతా తల్లి రూపంతో పుట్టింది.

క్రిష్ణవేణమ్మ నలుపే అయినా ఒద్దికయిన మనిషి, తెలివయింది. పిల్లలంతా బుద్ధిమంతులు కావటానికి ఆమె పెంపకమే కారణం. అందరిలోకి తారకమ్మది మెత్తటి స్వభావం. బాల్యం నుండి కూడా అల్లరి చిల్లర పనులు చెయ్యటం తెలియదు. ఇంటి బళ్ళో కొంత వరకు చదువు పూర్తి చేసుకుని తల్లికి చేదోడువాదోడుగా వుండటం అలవాటు చేసుకుంది. ఈ మధ్యనే సంగీత సాధన మొదలయింది.

ఏ పూటా వంటికి వెన్నరాసుకోకుండా, తలకు మందార నూనె పెట్టుకోకుండా స్నానం చెయ్యటానికి వీల్లేదు. జుట్టు చెరగకూడదు. బట్టనలగకూడదు. తల్లి ఆదేశం. అంతే. తండ్రి రంగు, రూపం రావటంతో వున్న పిల్లల్లో ఆమె అందంగా వుండేది. చామన ఛాయతో, పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో అమాయకంగా కనిపించేది. ఆమె అంటే ఇంటిల్లిపాదికీ ప్రేమే. ఏ పనిచేసినా ఆమె ఎదురు రావాల్సిందే. కూతురే యింట కాలుపెట్టినా ఆ యింట సిరులు పండుతాయని ఆయన నమ్మకం. ముఖ్యంగా చెల్లెలి మీది ప్రేమతో మేనల్లుడికి ఇవ్వాలని ఆలోచన వుంది. నిమ్మకూరులో వున్నప్పుడు తరచుగా వచ్చే బావంటే తారకమ్మకు కూడా ఎంతో ఆపేక్ష.

అయితే పరిస్థితులు తల్లక్రిందులయ్యాయి. కనుక మేనకోడల్ని కోడలుగా చేసుకుంటానని వెంక్రటావమ్మ అనలేకపోతున్నది. తారకరాముడికి ఏ ఆలోచనా లేదు.

నాగయ్య తన అక్క కూతురిని చేసుకుని బావగారు పోవటంతో గోగినంపాడులోనే స్థిరపడిపోయాడు. సుబ్బమ్మకి నలుగురు కూతుళ్ళు. అందరిలోకి చిన్నమ్మాయి జయమ్మను తారకం బాబుకివ్వాలని లక్ష్మయ్యవైపు వారందరి ఆలోచన. నాగయ్య రెండు మూడుసార్లు బయటపడ్డాడు కూడా. ఈ సంబంధం చేసుకుంటే తగ్గిపోయిన అభిమానాల్ని మళ్ళీ పెంచుకోవచ్చని లక్ష్మయ్య ఆలోచన.

ఈ విధమైన సమావేశాలు, సంప్రదింపులు మధ్య తారకరాముడి పేరు ఎక్కువగా నలుగుతున్నది. రామయ్య, చంద్రమ్మ ఏమైనా సరే ముస్సబు సంబంధం చేయాలని పట్టుదలతో ఉన్నారు.

చిన్నప్పటి నుండి బావను గురించిన ఆలోచనలే ఆ లేత మనసులో నాటుకుపోవడంతో తారకమ్మకు బావంటే పంచప్రాణాలు. ఇద్దరినీ 'తారకం' అనే పిలిచేవాళ్ళు. ఇళ్ళపక్కాళ్ళు కూడా ఆటలు పట్టిస్తుండేవాళ్ళు.

"తారకం మొగుడు పెద్ద చదువు చదువుతున్నాడంటగా"

"ఆఁ చదువేనా. పిల్లాడెంత బాగుంటాడని. ఈ మధ్య మా ఆయన బెజవాడెళ్ళినప్పుడు వాళ్ళింటికెళ్ళొచ్చాడుగా"

"ఏంటేంటి? తారకం బాబును చూసొచ్చాడా?"

"చూడటమేమిటి? మాట్లాడాడు కూడా. బెజవాడ నీళ్ళకో ఏమో? దొరబాబు లాగున్నాడంట. ఎంత మర్యాదగానో మాట్లాడాడంట."

"నిజంగా తారకమ్మ అదృష్టవంతురాలే"

ఈ రకమైన సంభాషణలు ఆమె మనసుకు సంతోషాన్ని కలిగిస్తుండేవి. అప్పుడప్పుడు భయాలు కూడా తొంగిచూసేవి. తనకు చదువులేదు. అందంలేదు. బావకు నచ్చుతుందో లేదో అనుకున్నా ఒక్క క్షణమే. తన తండ్రి సమర్థత మీద నమ్మకం వుంది.

చెంచయ్య కూడా మనసున్న మనిషి. మునసబుగా కొమరువోలేకాక చుట్టుపక్కల ఊళ్ళల్లో కూడా మంచి పేరు తెచ్చుకున్నాడు. ఎకరం స్థలంలో కట్టిన పెద్దమండువా ఇల్లు. ఇంటిముందు ఆవులు, గేదలతోపాటు గుర్రాలు. ఒక పల్లకీ. అట్టహాసంగా జమిందారుల ఇల్లు గుర్తుకు తెస్తున్నాయి. ఇంటి చుట్టూ పెద్ద తోట. పిల్లల ఆటపాటలతో, వచ్చిపోయే ప్రభుత్వాధికారులతో ఎప్పుడూ సందడే ప్రతిరోజూ విందులే. అదొక వైభవం. గ్రామంలోనే కాకబంధువులందరిలో ప్రత్యేక గౌరవాభిమానాలు సంపాదించుకున్నాడు. అప్పుడప్పుడు వచ్చిపోయే వెంకట్రావమ్మకి వారి భోగభాగ్యాలు చూసి భయంగానే వుండేది. చెంచయ్యకి మాత్రం మరో ఆలోచనలేదు. తారకరాముడి అందచందాలు, గుణగణాలు ఆయనకెంతో ముచ్చట. ఆయన మునసబుగా వుండగా గ్రామం పరిస్థితి బాగానే వున్నది. అయితే ఒకసారి జరిగిన సంఘటన గ్రామస్థులందరినీ భయభ్రాంతుల్ని చెయ్యటమే కాకుండా, కొన్నాళ్ళు వరకూ ఎవ్వరూ బయట పడుకుని కూడా ఎరగరు.

నర్సయ్యాని ఆ వూళ్ళో పెద్ద రైతే. బుద్ధి మాత్రమే చిన్నది. ఇటీవల వున్న ఒక్కమ్మాయికి పెళ్ళిచేసి అల్లుడిని ఇల్లరికం తెచ్చుకున్నాడు. ఇతనికున్న పీనాసితనం ఇంతా అంతాకాదు. ఊరికి వెలేసినట్టు వాళ్ళ ఇల్లు కూడా ఊరి బయటే వుండేది. పెద్ద పెద్ద చెట్లు, చుట్టూ ప్రహరి. పగలు చూస్తేనే భయంగా అనిపించేది. దానికి తగినట్టే ఆ కుటుంబ సభ్యులు నలుగురిలో కలిసేవాళ్ళు కాదు. వీధి తలుపులు ఎప్పుడూ మూసే వుండేవి. అదొక విచిత్ర కుటుంబంగా ఊరంతా వింతగా చెప్పుకునేవాళ్ళు.

ఆరోజు వర్షం సన్నగా పడుతున్నది. బాగా చీకటి పడ్డాక నర్సయ్యగారింటి తలుపెవరో కొట్టారు. ఆయన విసుక్కుంటూ వచ్చి తలుపు తీసేసరికి ఎదురుగా కొత్త మనిషి, రెండు పందెపు ఎడ్లతో కనిపించాడు.

"ఏ వూరు?" నర్సయ్య విసుగ్గా అడిగాడు. "బాబూ! మాది ఈ ప్రాంతంకాదు. దూరం నుండి వస్తున్నాము. ఈ పక్క ఊరిలో పందాలకి వెళ్తున్నాము. మీ వూరు వచ్చేసరికి పొద్దు గూకింది. రోడ్డు పక్కనే మీ ఇల్లు కనిపించడంతో ఇటొచ్చాము. ఈ రాత్రి ఇక్కడ పడుకోనిస్తే పొద్దున్నే వెళ్ళిపోతాం" అన్నాడు ఆగంతకుడు.

ముందు వీల్లేదని చెబుదామనుకుని మళ్ళీ మనసు మార్చుకుని అయిష్టంగా తొలగి దారిచ్చాడు.

అతిధికి స్నానం ఏర్పాటు చేసాడు. ఆ సమయంలో -

ఆయన బొడ్డులో కట్టుకున్న సంచి బయటపడింది. అది తండ్రీ కొడుకులు గమనించారు. ఒక్కసారిగా అంత డబ్బు వాళ్ళ జీవితంలో చూసుండక పోయేసరికి కళ్ళముందు మెరిసినట్టయింది. ఇక అతిథికి మర్యాదలెక్కువయ్యాయి. ఎద్దులకు కుడితి తాగించి చెట్టుకు కట్టేసారు. ఇంత పచ్చగడ్డి వాటి ముందేసారు.

భోజనమయ్యాక అతిథికి అరుగు మీద పక్కేసారు. మంచం మీద పడుకున్నాయకి నిద్రపట్టలా. ఇంట్లో గుసగుసలెక్కువయ్యాయి. తెలివయినవాడు కావడంతో ఏం చెయ్యాలా అని ఆలోచించాడు. అందరూ నిద్రపోయాక ఎడ్లను కట్టేసిన చెట్టు పైకెక్కి కొమ్మల్లో కూర్చున్నాడు. ఈ సంగతులేమీ తెలియని కొత్తల్లుడు గదిలో ఉక్క భరించలేక బయటికొచ్చాడు అరుగు మీద మంచం ఖాళీగా వుండటంతో దాని మీద పడుకుని నిద్రపోయాడు.

సరిగ్గా సగం రాత్రయింది. దయ్యాలు సయ్యాటలాడుతున్నట్లు గాలి వూపుకు చెట్ల కొమ్మల్లో ఒక విధమైన శబ్దాలు. పాపకార్యానికి మౌనసాక్షిగా నిశ్శబ్దనిశీధి రోదసిలో ఒక స్తబ్దత - క్షుద్రశక్తులకు మేలుకొలుపు.

ఆ సమయంలో ఇంటి యజమాని తన కొడుకులతో, ఇద్దరు పాలేళ్ళతో బయటకొచ్చాడు. ఒక పాలేరు చేతిలో గునపం మృత్యుదేవత శితదంష్ట్రలా, సమవర్తికాల పాశంలా, మసక వెలుతురులో ప్రాణాల్ని బలిగొనే విషనాగులా కనపడింది.

చెట్టుమీదనుంచి చూస్తున్న పొరుగూరాయనకి మతిపోయింది. భయంతో నాలుక తడారిపోయింది. ఒంటినిండా చెమటలు. జరగబోయే ఘోరకలిని ఆపాలనుకున్నా తన ప్రాణం కంటే ఎక్కువకాదు. ఏమాత్రం కదలినా ఇక ఇంటిమీద ఆశ వదులుకోవాల్సిందే అందుకే పై కండువాతో నోరు బిగించుకుని కళ్ళు మాత్రం జరిగే ఘోర దృశ్యానికి అప్పగించాడు.

యజమాని ఆదేశంతో పాలేరు చేతుల్లో పలుగు పడుకున్నవాడి గుండెల్లో దిగబడింది. ఏర్పడ్డ శూన్యంనుండి గుండె పొరలను ఛేదించుకుంటూ వచ్చిన ఒకే ఒక్క ఆర్తనాదం. విముక్త బాధామయ జీవితానికి తెరదించినట్లు ఆగిపోయిన చైతన్యం. ఇంత పాపమా? అని ప్రశ్నిస్తూ రెప్పలు మూసుకోవటం కూడా మర్చిపోయాయి. పరిచయమైన గొంతులా అనిపించేసరికి ఇంటాయన దీపం తీసుకొచ్చి చూసాడు. అంతే నిలువు గుడ్లేసుకుని వెర్రివాడిలా చూస్తుండిపోయాడు.

మనసు కుదుటపరుచుకుని పెరట్లోనే గొయ్యి తవ్వారు. కోటి ఆశలతో అత్తింటి కొచ్చిన కొత్తల్లుడు గొయ్యిలో శాశ్వత విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాడు. పూడ్చేసిన మట్టి అతని కథకు సమాప్తం పలికింది. తన మాంగల్యం పోయిందని తెలియని ఇంటాయన కూతురు గదిలో హాయిగా నిద్రపోతూనే వున్నది.

ఖనన కార్యక్రమం ముగిసాక అసలు వాడేడి? అనే ప్రశ్న వచ్చింది. అనుకున్నదంతా తల్లక్రిందులై ఇంటల్లుడిని పోగొట్టుకోవటంతో ఇంటాయనకి మతిలో లేదు. ఎన్ని శవాలు లేచినా సరే అనుకున్నది జరగాలనే పట్టుదలతో మనిషి రాక్షసుడే అయ్యాడు.

'స్మృతిభ్రంశాత్ బుద్దినాశో'

"వెతకండ్రా ఏమూల దాక్కున్నాడో"

చివరకు చెట్టుమీద కూర్చున్న పరదేశిని కనుగొన్నారు.

"అడుగో. అడుగో చెట్టుమీదున్నాడు"

పాలేరు కేకతో పాప సంఘమంతా చెట్టు క్రిందకు వచ్చారు.

"దిగు! దిగరా నీ మూలంగా నా అల్లుడిని పోగొట్టుకున్నాను. ముందు దిగు" ఇంటాయన గొంతులో కసాయితనం.

"ఇంతపాపం జరిగాక కూడా నీకు బుద్దిరాలేదంటే నువ్వెంత నీచుడివో తెలుస్తున్నది. నిన్ను నమ్మి నీ ఇంట్లో తలదాచుకున్నందుకు నన్నే చంపాలనుకున్నావు. దేవుడే నీకు బుద్ధి చెప్పాడు. ఇకనయినా నన్నొదిలిపెట్టు. నాదారిన పోతా. నా దగ్గరున్న డబ్బు తీసుకో నన్ను పోనియ్యి" చెట్టుమీదాయన బ్రతిమిలాడుతూ అన్నాడు.

"అదేం వీల్లేదు. ఇదంతా కళ్ళారా చూసిన నిన్ను బయటికి పోనివ్వటమే. మా అల్లుడి పక్కన నీ గొయ్యి కూడా తవ్వించా దిగు ముందు.

"ఎందుకు బాబూ! ఆడ్ని బతిమాలతారు. నేను చెట్టెక్కి కిందకు తోస్తా. ఒక్కటెయ్యండి నాయాల్ని" తల గుడ్డగట్టిగా చుట్టుకుంటూ ఒక పాలేరు చెట్టు దగ్గర కొచ్చాడు.

యజమానికి జరగబోయే ఆపదను తెలుసుకున్న రెండు పందెపుటెడ్లూ లేచి నిలబడ్డాయి. తోకలు నిటారుగా పైకెత్తి కొమ్ముతో ఒక్క విసురు విసరగానే పాలేరంత దూరంలో పడ్డాడు.

మిగిలిన వారంతా ఎడ్లమీద పడ్డారు. అవి ఏ మాత్రం వాళ్ళను ముందుకు రానియ్యకుండా అడ్డుకుంటున్నాయి. బుసలు కొడుతూ రంకెలేస్తున్నాయి.

సృష్టిచిత్రం. మధుర పదార్థాలన్నీ తినే మనిషి విషం చిమ్ముతుంటే, గడ్డితినే పశువులు విశ్వాసాన్ని చూపిస్తున్నాయి. సృష్టిలో ఈ అపసవ్యత ఎందుకొచ్చిందో తెలియదు. పాలేళ్ళు పలుగులతో ఎడ్లమీద దాడిచేసారు. అవి కట్లు తెంచుకున్నాయి. చెట్టు దగ్గరకు వాళ్ళని రానివ్వటంలేదు. పలుగు పోట్లతో శరీరాలు ఎర్రగన్నేరాలు కుప్పపోసినట్లుగా వున్నాయి. చెట్టు చూట్టూ రక్తం మడుగు కడుతున్నా అవి లెక్కచెయ్యటంలేదు. యజమాని ప్రాణ రక్షణే ధ్యేయంగా పెట్టుకున్నవాటికి ప్రాణాలు లెక్కలో అనిపించటంలేదు. "విశ్వాసంతు కర్తవ్యః"

ఎడ్లకీ, మనుష్యులకీ జరిగే పోరాటంలో కాలం కదిలిపోయింది. మెల్లగా అంధకార మృతికి సంతాపాన్ని తెలియజేస్తూ వేకువ వెలుగులు పొడచూపాయి.

తెల్లవారుఝామున పట్నం వెళ్ళే బస్సు సరిగ్గా ఇంటి ముందాగింది. బస్సును చూడగానే పక్కూరాయనకి పోయిన ప్రాణం వచ్చింది. శక్తంతా కూడగట్టుకుని ఒక్క అరుపు అరిచాడు. బస్సులో వాళ్ళంతా చెట్టుమీదకు చూసారు. 'ఎవరో ఆపదలో వున్నాడు పదండ్రా' అని అందరూ దిగొచ్చి తలుపు బాదటంతో యజమాని ఇంట్లోకి పారిపోయి తలుపులేసుకున్నాడు పాలేళ్ళు పెరట్లో దాక్కున్నారు. ఏం తెలియనట్టు ఇంటావిడ తలుపు తీసింది.

జనంలోపలికి రాగానే చెట్టుమీద నుండి ఒక్క దూకు దూకి పొరుగూరాయన ఎడ్ల దగ్గరకెళ్ళాడు. రక్తంతో తడిసి మోదుగు చెట్టులా పడున్న వాటిని వాటేసుకుని ఒకటే ఏడుపు. అవికూడా యజమాన్ని రక్షించామనే తృప్తితో నాలుకతో నాకుతూనే ప్రాణాలు విడిచాయి.

జరిగిన పరిస్థితంతా చెప్పి అల్లుడి శవాన్ని పాతిపెట్టిన చోటు చూపించాడు. గ్రామ మున్సబ్బు దగ్గర విచారణ కొచ్చింది. ఆ సమయంలో వెంచయ్యగారన్నమాటలు చాలా రోజులవరకూ చెప్పుకున్నారు. "ఏమయ్యా వెధవ డబ్బుకోసం ఇంత పాపానికి ఒడిగట్టాలా. నీకేం తక్కువయింది. పనికిమాలిన శరీరం ఎట్టాగూ పోతుంది. కాస్త మంచి చేసిపోతే అదేగా మిగిలేది. మనుషులమై పుట్టాక కాస్త ఇంగితం వుండాలి. ఆ పశువులు చూడవయ్యా ఇంత గడ్డిపెట్టినందుకు ప్రాణాలే బలిచ్చాయి. నువ్వో...ఆశ్రయం కోరివచ్చిన అతిథిని చంపాలనుకున్నావు. నీ అల్లుడిని పోగొట్టుకున్నావు. జంతువులకంటే మనుషులకు జ్ఞానం ఎక్కువుండాలి. అది నలుగురికి సాయపడాలి. పరాయి డబ్బు మీద ఎందుకయ్యా అంత ఆశ. రేపు పొయ్యేటప్పుడు ఇదంతా కట్టుకుని పోవుగా, నువ్వు చేసే మంచో చెడో అవే నీవెంటొస్తాయి తప్ప నువ్వు తొడుక్కున్న చొక్కా కూడా నీతో రాదు. దేవుడిచ్చిన మంచి అవకాశాన్ని పోగొట్టుకున్నావు. ఇక నీ ఖర్మ."

అతని నీచాన్ని అందరూ అసహ్యించుకున్నారు. అతిథికి అపకారం చెయ్యబోయి అల్లుడినే పోగొట్టుకున్న ఘనుడని ఛీత్కరించుకున్నారు. మున్సబ్బుగారి తీర్పు కోసం అందరూ చెవులు రిక్కించారు.

పొరుగూరాయనకి ఎడ్ల తాలుకు నష్టాన్నిచ్చి అల్లుడిని హత్యచేసినందుకు పోలీసులకు కేసు ఒప్పచెప్పాలని చెంచయ్యగారు తీర్పు చెప్పారు. ఊరంతా మెచ్చుకున్నారు. విషయం తెలిసిన ఇంటాయన కూతురు బావిలో దూకింది. ఎవరో చూసి రక్షించారనుకోండి.

ఒక పాపానికి ఎన్ని శాపాలు. తప్పదు, గోతులు తీసేవాడు అడుక్కి, గోడలు కట్టేవాడు పైకి అన్న సామెత వుండనే వుందికదా.

ఈ మధ్యనే చెంచయ్యకి తెలిసింది. నాగయ్య తన మరదల్ని తారకరాముడికి ఇప్పించే ఉద్దేశంతో వున్నాడని, ప్రయత్నాలు కూడా సాగుతున్నాయని. ఆయన ఆందోళన పడి రామయ్యకి కబురు చేసాడు. ఆయనొచ్చాక అన్ని మర్యాదలు చేసి అసలు విషయం బయటపెట్టాడు.

కోడలు కొత్తగా నేర్చుకుని చేసిన మైసూరుపాకును నములుతూ.

"ఏంటి బావా! నీ బాధ" తాపీగా అడిగాడు రామయ్య.

"బాధేంటి నాకు కూతురు పుట్టగానే మీ ఇంటి కోడలనుకున్నామా?"

"ఇప్పుడెవరు కాదన్నారు. అంటే మాత్రం నువ్వూరుకుంటావా? పంచాయితీ పెట్టవూ"

"నీకంతా తమాషాగా వున్నట్టుంది. ఈ వార్త విన్న దగ్గరనుండి మనసు మనసులో లేదు. మా అమ్మాయికి పెళ్ళవ్వదనీకాదు. మంచల్లుడు దొరకడనీ కాదు. నా చెల్లెలు మీదున్న ప్రేమతోనే వాళ్ళింట్లో పడేయాలనుకున్నా."

"అసలు సంగతేదంట"

"అదే నాగయ్య మరదల్ని తారకానికిస్తారంటగా"

"ఎవరన్నారు"

"అందరంటున్నారు"

"అంటే అనుకోనీ చక్రం తిప్పేది నేనే కదా. ఈ కర్ణులు పదివేవురయిన అని నొత్తురు చత్తురు" రాగయుక్తంగా రామయ్య చెప్పిన దానికి పిల్లలంతా నవ్వారు.

"అదే బావా ఆశ - ఏదైనా నువ్వే చెయ్యగలవు. వాళ్ళు పొలం అమ్ముకున్నా, పొలమ్ముకున్నా నేనాలోచించటం లేదుగా. ఈ పిల్లపుట్టగానే తారకం భార్యే అనుకున్నాం. అందుకే పేరు కూడా కలిసేటట్టు పెట్టా. ఇప్పుడు ఎవ్వరినో అనుకుంటే నాకు బాధ కదా"

"ఏం బాధపడొద్దు. తారకమ్మ మా కోడలే. నీకు మాటిస్తున్నాను. ఎవ్వరడ్డుపడ్డా వూరుకోను. సరేనా?"

"సరే బావా! నీ మాట మీద నాకు నమ్మకం వుంది. ఏం చేస్తావో నీదే భారం"

ఈ మాటలకు రామయ్య కదిలిపోయాడు. అంత స్థాయిలో వున్న వ్యక్తి ఆ విధంగా తమ సంబంధం కోసం బాధపడటం చూసి. ఏమైనా సరే ఈ సంబంధమే చెయ్యాలని నిశ్చయించుకున్నాడు.

మంచినీళ్ళు తెచ్చిన తారకమ్మతో "అమ్మాయ్ మా అబ్బాయిని చేసుకుంటావా?" అనడిగాడు. సిగ్గుతో మొఖమంతా ఎర్రబడిపోయింది తారకానికి.

ఆడపిల్ల సిగ్గులో వున్న అందం మరెక్కడా లేదంటాడో భావకవి.

ముడుచుకున్న కలువలా మాట్లాడకుండా మౌనంగా వెళ్ళిపోయిన కోడలిని మురిపెంగా చూసుకున్నాడు. ఒక ఛాయ తక్కువయినా పిల్ల ముఖంలో లక్ష్మీకళ వుందనుకున్నారాయన.

కష్టసుఖాలు ఏవీ శాశ్వతంకాదు. చీకటి వెంట పగల్లా మళ్ళీ కష్టం వెంట సుఖం వస్తూనే వుంటుంది. అయితే కొంచెం ఓర్పు కావాలి.

వున్న పొలమంతా పోగొట్టుకుని కడుపు చేత్తో పట్టుకుని విజయవాడ చేరుకున్న లక్ష్మయ్య కుటుంబం బాధలనుండి ఇప్పుడిప్పుడే తేరుకుంటున్నారు. నాగయ్య దగ్గర దాచిపెట్టిన డబ్బుతో వెలగలేటి వారి వీధిలో ఒక పెంకుటిల్లు కొన్నారు. దానిలో సగం పోర్షను అద్దెకు కూడా ఇచ్చారు. నాలుగు రూపాయల అద్దె దారు సూర్యనారాయణ. ఆయనకు బొంబాయిలో బట్టల వ్యాపారం వున్నది. ఈయన భార్య చాలా కలుపుగోలు మనిషి. వెంకట్రావమ్మని, లక్ష్మయ్యని 'అమ్మా! నాన్నా!' అని పిలిచేది. ముగ్గురు కూతుళ్ళ పేర్లు కూడా ప్రత్యేకంగా పెట్టుకున్నారు. లలిత, లీల, శ్రీ మూడుక్షరాలు, రెండక్షరాలు, ఒక అక్షరం - ప్రత్యేకత అది. ఆ కుటుంబం, ఈ కుటుంబం ఎంతగా కలిసిపోయారంటే తెలియని వాళ్ళు సొంత కూతురు, అల్లుడు అనుకునేవాళ్ళు.

ఇలా వుండగానే బందరు రోడ్డులో డాబా ఒకటి బేరానికొచ్చింది. దాని మీద చాలా తర్జన భర్జనలు జరిగాయి.

'పొలం కొందామంటా'డు లక్ష్మయ్య - పొలం వల్ల ఆదాయమేముంటుందంటుంది వెంకట్రావమ్మ. మొత్తం మీద భార్య మాట ప్రకారమే డాబా కొన్నారు.

తొలివలపు

వానాకాలం కావటంతో నీళ్ళు నింపుకున్న మేఘం నిండు గర్భిణిలా వుంది. ప్రసవ వేదన పడుతున్నట్లు మధ్య గర్జారావాలు. చినుకు చినుకు సందులో చిరుగాలులు. ప్రసూతి మొలకల్లా సన్నగా మొదలయిన వాన చినుకులు. కొంచెం సేపటికి మంటిని మింటిని ఏకం చేసే ధారగా మారింది. తెల్లవారు ఝామున నాలుగున్నరకే స్నానం, భోజనం పూర్తి చేసుకున్న తారకరాముడు పాలు తీసుకుని బయలుదేరాడు. మధ్యకు వచ్చేసరికి ఇదీ పరిస్థితి. జుట్టు నుండి కారుతున్న నీళ్ళు ఒంటిని తడిపేస్తుంటే వేగంగా సైకిలు తొక్కుకుంటూ పెద్ద గేటున్న ఇంటికొచ్చాడు.

సైకిలు బెల్లు మోగదు కనుక దిగొచ్చి గేటు తడుతూ.

"పాలు - పాలు" ఎప్పటిలాగే కేకపెట్టాడు. దానికి ప్రతిగా సుకుమారమైన చేతులు రెండు పాలగిన్నెను పట్టుకొచ్చాయి. చీకట్లోకి చూస్తూ ఇంటి వారమ్మాయనుకున్నాడు. నెల్రక్రితమే ఈ ఇంటి ఖాతా కుదిరింది. పాలుపోసి బిందెమీద మూతపెట్టుకుంటుండగా ఒక అద్భుతం జరిగింది. క్షణంలో ఒళ్ళంతా జలదరించింది. నరనరాన పూల సరాలు నింపిన భావన. మెత్తగా గుండెలోకి చొచ్చుకుపోతున్న పారిజాత పరిమళం లాంటి పులకరింత.

అంతటి చలిలో కూడా ఆమె వెచ్చటి స్పర్శ తారకరాముడి హృదయాన్ని తాకి గిలిగింతలు పెట్టింది. తన పవిటతో మెత్తగా తల తుడుస్తున్న ఆ స్నిగ్ధ ముగ్ధ చర్యకు మాటలురాని వాడిలా మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"మది తలపుల పూవులు పూస్తే
మకరందమే నువ్వు
సువాసననే నీ స్పర్శలోని మధురభావం
చిరుగాలై మనసుకు తాకితే
నీ పిలుపేమో అలికిడి

పులకింత నీ తాకిడి."

కురుస్తున్న వాన, వీస్తున్న గాలి, మసక చీకటి అన్నీ గొప్పగానే వున్నాయి. తన భావనే అని తెలియని అమాయకపు స్థితిలో.

ప్రతిరోజూ ఆ సమయానికి ముంగిట పూచే మందారంలా ఆమె ప్రత్యక్షం. కళ్ళు మాట్లాడుకుంటున్నాయి. మాటలు మాత్రం మౌనన్నే ఆశ్రయించాయి. కొన్ని రోజులు మూగగా చూసుకోవటంతోనే సరిపోయింది. ఒకరోజు మాత్రం తారకరాముడు సాహసం చేసి పలకరించాడు.

"నీ పేరేంటి?"

ఆమె చెప్పింది.

"ఏం చదువుకుంటున్నావు?"

"టెన్త్ క్లాస్"

"నా క్లాసే, ఏ స్కూల్లో?"

"హిందూ స్కూల్లో"

"రోజూ నువ్వే ఎందుకు పోయించుకుంటున్నావు?"

"పోయించుకోవాలనిపించి"

"అదే ఎందుకంటున్నాను?"

"తెలియదు."

"సరే ఆ రోజు వానలో తడిస్తే తలెందుకు తుడిచావు?"

"తుడవాలనిపించింది"

"అన్నీ అనిపించిందంటావు పూర్తిగా చెప్పవేం?"

"పోనీ నేను చెప్పనా?"

"చెప్పు"

"నేనంటే ఇష్టం కదూ"

ఆ అమ్మాయి కళ్ళు సిగ్గుతో వాలిపోయాయి. పెద్ద హీరోలా గడ్డం పట్టిపైకెత్తాడు. మసక వెన్నెల్లో నక్షత్రాల్లా మిలమిలలాడుతున్న కళ్ళు ఆమె మనసును విప్పి చెప్పాయి. అపురూపమైన భావనను గుండెలో పదిలంగా దాచుకుని ఇంటిదారి పట్టాడు.

రోజురోజుకూ స్నేహం పెరుగుతున్నది.

ఒక్కరోజు కూడా చూడకుండా వుండలేని పరిస్థితి వచ్చింది. ప్రేమను ఎలా వ్యక్తం చేసుకోవాలో కూడా తెలియని మనసు. ఇద్దరూ ఒక్క క్లాసే కనక సబ్జెక్ట్స్ గురించి మాట్లాడుకుంటారు. ఈ పరిచయం వల్ల తారకరాముడికి బోలెడు లాభం. శ్రమ పడకుండా మంచి నోట్స్ తయారు చేసిస్తున్నది. ఇంత అందమైన నీకు ఈ పేదరికమేమిటని జాలిపడుతుంది. దాంతో నానాటికీ ఆత్మీయత బలపడిపోతున్నది. అతడి కళ్ళనిండా ఆమె, ఆమె మనసు నిండా అతడు. హద్దులు దాటని అమలిన శృంగారం, అనుభూతులకు కొరతేముంది? తెల్లవారుఝాము చలిలో వెచ్చగా ఒరుసుకుంటూ దుప్పటి కప్పుకుని కూర్చుంటే ఎంతసేపయినా అలాగే వుండిపోవాలనిపిస్తుంది.

తారకరాముడి ప్రవర్తనలో కొంచెం మార్పు వచ్చింది. ఇదివరలా స్నేహితులతో తిరగటంలేదు. అద్దం చూడటం ఎక్కువయింది. దువ్విన తలే మళ్ళీ దువ్వుతున్నాడు. స్నానంలో వాసన సబ్బు ప్రాముఖ్యత పెరిగింది. ఎప్పుడూ పరధ్యానంగా వుంటున్న కొడుకుని చూసి వెంకట్రావమ్మ కనుమానం వచ్చింది.

ఏమిటిలా తయారవుతున్నాడు, ఏగాలో ధూళో సోకలేదు కదా, అనే భయంతో మసీదు దగ్గరున్న సాయిబు దగ్గర తాయెత్తు తెప్పించి కట్టింది. కానీ పెద్ద మారినట్టు కనిపించలే.

ఆ రోజు వానలో తారకరాముడి తల మళ్ళీ తడిసింది. కావాలనే నింపాదిగా మరింత తడిసి వెళ్ళాడు. వెచ్చటి ఆమె స్పర్శకోసం తనువు, మనస్సు తహ తహలాడుతున్నాయి. చీకట్లో పక్కపక్కనే కూర్చుని మాట్లాడుకోవటమే తప్ప కౌగిలించుకోవాలని కూడా తెలియని అమాయకం. మనసుకు ఆరాటమే తప్ప వయసుకర్థంకానిదా ప్రణయ భాష్యం. దుప్పటి కప్పుకుని కూర్చుంటే ఎన్ని కబుర్లు.

"గోరింటాకు పెట్టుకున్నాను చూడు" అంటుంది చీకటిని మర్చిపోయి.

కళ్ళు చికిలించుకుని చూస్తూ

"భలే పండిందే" అంటాడు కనపడకపోయినా

"మా అమ్మ కొత్త పట్టీలు చేయించింది"

"చాలా బావున్నాయి"

"చూడకుండా ఎట్లా చెబుతున్నావు?"

"నువ్వు చెప్పావుగా"

"మా నాన్న బొంబాయి నుండి సిల్కు లంగా తెచ్చాడు"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments